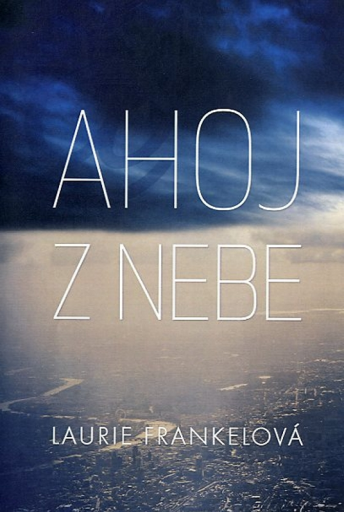

AHOJ Z NEBE

LAURIE FRANKELOVÁ

AHOJ

Z NEBE

AHOJ

Z NEBE

LAURIE FRANKELOVÁ

FORTUNA

Tento román je fikce. Jména, postavy, firmy, organizace, místa, události a souvislosti jsou buď výplodem autorovy fantazie nebo jsou alespoň fiktivně použity. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

Original title: Goodbye for now
Published in the United States by Doubleday,
a division of Random House, Inc., New York
and in Canada by Random House
of Canada Limited, Toronto

Copyright © 2012 by Laurie Frankel

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2012
Translation © Jana Jašová, 2012
Grafický návrh obálky Dodo Dobřík

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Jakoubková
První vydání

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-658-0

*Pro mého otce Davea Frankela, který skutečně
přeprogramoval náš Commodore VIC-20 tak, aby dělal
aritmetické chyby, protože chtěl zvýšit mou sebedůvěru
a matematické schopnosti (povedlo se jen to první).*

*A pro mou matku Sue Frankelovou, která říká mým
románům knížky-vnoučata (a chová se k nim podle toho).*

ČÁST PRVNÍ

Tím, co nás přežije, je láska.

PHILIP LARKIN, „ARUNDELSKÁ HROBKA“

BOMBASTICKÁ APLIKACE

Sam Elling vyplňoval svůj seznamovací profil na internetu a snažil se rozhodnout, jestli se má rozbřečet, nebo rozesmát. Na jedné straně se právě charakterizoval jako „snadno se rozesměje“ a na otázku: „Za jak velkého macha se považujete?“ zvolil osm z deseti možných bodů. Ale na druhou stranu byla celá ta záležitost dost frustrující a Sam věděl, že žádný chlap by svou mužnost neohodnotil nižším číslem. Teď se snažil přijít na pět věcí, bez nichž nemůže žít. Bylo mu jasné, že většina adeptů na seznámení jednoduše odpoví *vzduch, jídlo, voda, přístřeší* plus něco neurčitě zábavného. (Napadlo ho, že chytrým doplňkem by byl švýcarský sýr, nebo možná vitamin D, i když od té doby, co bydlel v Seattlu, se docela spokojeně obešel bez toho.) Mohl by to pojmut technologicky – notebook, náhradní notebook, tablet, wi-fi připojení, iPhone –, ale to by vypadal jako počítačový maniak. Ne že by nebyl. Jen nechtěl, aby to o něm případné zájemkyně věděly hned. Nebo na to jít z citového hlediska – zarámovaná fotka rodičů z jejich svatby, mince pro štěstí od dědy, plakát ze středoškolského představení *Pomády*, ve kterém byl hvězdou, oznámení o přijetí z massachusettské techniky, první mix písniček, který mu nahrála dívka –, jenže to by zase protiřečilo té machovské stupnici. Tak by to mohl pojmut laktózově: opět švýcarský sýr (očividně je prostě bezdůvodně posedlý švýcarským sýrem), čokoládová zmrzlina, smetanový sýr, pizza Pagliacci a velké dvojité latte. Ale nebyla by to tak úplně pravda. Bez toho všeho mohl žít. Jenom by se mu takový život moc nezamlouval.

Šlo o to, že tohle cvičení mělo pět pé: bylo protivné, provokativní, průhledné, problematické a prostě k ničemu. Sam neměl žádné koníč-

ky, protože neustále pracoval, což byl taky důvod, proč si zatím nedokázal najít holku. Kdyby v jednom kuse nepracoval (nebo nebyl softwarový inženýr a pracoval někde, kde se vyskytují i dívky), měl by čas na koníčky, které by mohl do dotazníku vyjmenovat. Ale nepotřeboval by to, protože by se nemusel chodit seznamovat na net. Věděl, že je počítačový maniak – ale taky si o sobě myslel, že je chytrý a zábavný a celkem pohledný. Jen prostě neměl pět koníčků nebo pět duchaplných nápadů na to, bez čeho se nemůže obejít, ani pět legračních předmětů na svém nočním stolku (pravdivá odpověď by zněla: z poloviny naplněnou sklenici vody, ze čtvrtiny naplněnou sklenici vody, prázdnou sklenici, zmačkaný papírový kapesník, další zmačkaný papírový kapesník). Neměl ani pět výmluvných plánů do budoucna (leda snad: tohle už nikdy neopakovat, napsané pětkrát pod sebou). Navíc se nezajímal o koníčky, plány, noční stolky a nezbytnosti jiných lidí. Už dřív vyplnil spoustu podobně úchylných dotazů na jiných serverech, seznámil se s jejich návštěvnicemi a viděl, kam tyhle nesmysly vedou. Nikam. Když si vybral dívky, které mu připadaly, že stojí oběma nohama na zemi (tj. mají na nočním stolku knížku, propisku, lampičku, radio-budík a mobil), byly nudné. Když si vybral ty, které působily výstředně (žlutý klobouk do deště, foťák Polaroid, citronovou minerálku, snímek Gertrudy Steinové a plastovou figurku soudruha Maa), byly vážně bláznivé a sebestředné. Když si vybral takovou, kde mu připadalo, že by se k sobě mohli hodit („na nočním stolku mám notebook a jinak nic, protože nic dalšího nepotřebuju“), sešel se s počítačovou maniačkou natolik podobnou jeho spolubydlícímu z koleje, až si začal říkat, jestli ten chudák nepodstoupil změnu pohlaví a zapomněl se mu o tom zmínit. Takže měl na vybranou mezi nudnou, střelenou a Trevorem Andersonem.

Pět věcí, bez nichž Sam nemůže žít: sarkasmus, jízlivost, opovržení, posměch, cynismus.

To ovšem není všechno. Kdyby ano, nechtěl by se seznamovat online. Seděl by někde v suterénu, nabručeně spokojený sám se sebou (a se svým Xboxem, Wii, PlayStationem, plazmovou televizí s dvaapadesátipalcovou úhlopříčkou a kukuřičnými lupínky z mikrovlnky). Místo toho se zase snaží někoho najít. Nedokazuje to jeho optimismus v oboru lásky (naděje, dobrá nálada, vřelost, velkorysost, příslib někoho, kdo mu dá

pusu na dobrou noc)? Možná. Ale psát něco takového do internetového seznamovacího dotazníku je laciné.

Ten pitomý dotazník má jeden zásadní problém. Nejde o to, že tam lidi nepíší pravdu... což pochopitelně nepíší. Spíš není možné tam napsat pravdu, ani kdyby se člověk snažil. Věci na nočním stole neodhalují nic o něčí duši. Naděje do budoucna se nedají odvozovat ani od formulářů, ani od cizích lidí. Vyplňovat odpovědi do dotazníku může být zábava, ale určitě to není předpoklad dlouhodobého vztahu. (A vlastně to není ani moc zábavné.) Dokonce ani přímé otázky člověku moc nepomůžou v tom, co potřebuje zjistit. Tak například Sam se chce seznámit a chodit s dívkou, která umí vařit a vaří ráda, ale rozhodně nechce nějakou bohyni úklidu, která by musela mít byt jako ze škatulky (sám moc pořádný není). Ani to není proto, že by hlasoval pro místo ženy u plotny a jako její životní poslání viděl péči o muže (je stoupencem feminismu). Ani proto, že by patřil k lidem, kteří jedí jen organické, dlouhodobě udržitelné, v místě pěstované plodiny bez chemických hnojiv, či ekologicky zodpovědné, celozrnné, syrové veganské potraviny (když je milovníkem sýrů a mléčných výrobků vůbec). Důvodem je jeho neschopnost vařit, ale oba budou přece potřebovat jíst, ne? On se může ujmout jiných domácích povinností, jako je mytí nádobí, skládání prádla nebo vydrhnutí koupelny. Jenže na nic z toho není v dotazníku místo. Není tam ani příležitost naznačit, že Sam je mužem, který považuje tyhle bizarní maličkosti za podstatné.

Jistě, muž má svoje potřeby. A ne zrovna ty, co se přitom nabízejí jako první. Ovšem, ty taky, ale v Samově žebříčku priorit nejsou hned nahoře. Na prvním místě žebříčku je prostá touha mít někoho, s kým by mohl jít v pátek na večeři a vedle koho by se v sobotu ráno probudil, a chodil s ním do muzea a do kina a na stadion a na večírky a do restaurací, vydával se na celodenní pěší výlety, jezdil na hory, navštěvoval rodiče, degustace vína, pracovní akce. Zvlášť to poslední je pro Sama, který pracuje v online seznamce, jejíž dotazník právě vyplňuje a nad nímž se tak trápí, velice naléhavé. Jeho firma zaměstnává spoustu nafoukaných důležitých lidí – převážně mužů –, kteří si vodí další nafoukané důležité lidi – převážně ženy – na nafoukané důležité pracovní galavečery, kde se požaduje černá vázanka. Než

Sam do téhle práce nastoupil, neměl jedinou kravatu – černou ani jinou – a nepovažoval se ani za nafoukaného, ani za důležitého. Měl pocit, že práce softwarového inženýra v otevřeném boxu, obklopeném dalšími boxy s dalšími softwarovými inženýry v tričkách s matematickými příklady a figurkami ze *Star Treku* a sedmistrannými Rubikovýmými kostkami na pracovních stolech, ho takových povinností zprošťuje. Ale kromě nich tu jsou všichni ti právníci, manažeři, zástupci a finanční ředitelé, kdo kazí skóre. A navíc, chodit na akce internetové seznamky bez partnerky není pro jeho kariérní postup zrovna nejmoudřejší. Sam je trávil ve svém až příliš naškrobeném smokingu obklopený svými podobně osamělými kolegy ze softwarového oddělení, s nimiž si vyměňuje trapné soukromé žertíky, usrkává vodku s tonikem zdarma a přemýšlí o tom, že možná nikdy nenajde pravou lásku.

Na střední škole v Baltimore měl Holly Palentineovou, která dokázala prohlédnout pod jeho slupku počítačového fanatika a spatřit srdce, které pod ní bije. Šla s ním tancovat na školním plese, nechala se od něj pozvat do kina, a pak se s ním scházela odpoledne po škole v jeho suterénu. Sam si tehdy myslel, že by se mohl se svou středoškolskou láskou klidně oženit – proč ne? Pamatoval si, jak spolu tancovali tělo na tělo na jarním plese a představovali si, že takhle budou vypadat ve svatební den. Pak mu poslala dopis ze skautského tábora, kam jezdila jako vedoucí, jestli by mohli zůstat kamarádi. Zůstat? Tohle Sama nikdy ani nenapadlo. Na koleji na Massachusettském technologickém institutu občas v noci balil holky z chodby, nebo ty, které s ním flirtovaly na studentských večírcích, a doopravdy se zamíloval do barmany ze Střely do srdce (ale nikdy se na ni neodvážil promluvit). Pak měl jeden dospělý vztah s Dellou Bassetteovou, ale ta po promoci odjela na tři roky jako dobrovolnice do Zimbabwe. Další rok a půl pak udržoval skálopevné pouto, v němž už pomalu zvonily snubní prstýnky, s Jenny O'Dowdovou, která ho opravdu milovala a chtěla s ním zůstat navždycky, ale náhodou ho taky semestr před promocí podvedla s jeho spolubydlícím. Dvakrát. Pak se snažil zůstat sám, protože mu připadalo, že tak je menší pravděpodobnost, že mu někdo zlomí srdce a jeho duše se rozpadne na atomy. Snažil se povznést se nad všechny ty citové zmatky a rizika, nikoho nehledal, chodil ven s kamarády, jezdil sám

na dovolené, snažil se budovat si sebedůvěru a přetrhat všechny svazky. Ani to nefungovalo. Nikoho nemilovat znamenalo menší pravděpodobnost, že mu někdo ublíží. Ale popravdě řečeno nevěděl, jaký to má smysl.

Neviděl v tom smysl, protože patří k lidem, kteří vždycky mají někoho do páru. Problém není v tom, že by se bez partnerky cítil neúplný, nebo že bylo tak těžké sehnat někoho na sex. Jenže když netrávil čas s tím, koho by měl rád, zjišťoval, že ho kupodivu tráví s těmi, které rád nemá. Kolegové jsou fajn v práci, ale když si spolu vyšli na skleničku, neměli si moc co říct. Návštěvy barů během „šťastné hodinky“ s přáteli z univerzity, s nimiž se přestal stýkat, mu jen připomněly, proč se s nimi přestal stýkat. Účast na večírcích, pořádaných přáteli přátel, znamenala spoustu předstírání zájmu o věci, které ho vůbec nezajímaly.

Když Sam opustil východní pobřeží a přestěhoval se do Seattlu, vyzkoušel internetovou seznamku. Nemohl uvěřit, že prožil třicet dva a půl roku, aniž ho to napadlo. Sam věřil v počítače a programování, v šifrovatelné informace, v algoritmy a čísla a logiku. Jeho otec také vyvíjí programy a je profesorem informačních technologií na Univerzitě Johnse Hopkinse, takže Sam vyrůstal s vírou, že počítače jsou náboženstvím. Jiní lidé pokládali online seznamování za východisko z nouze, když nemohli najít nikoho v širokém oceánu skutečných známých. Ale Sam dával přednost internetu, protože ten zbavoval vztahy záhad. Někdy člověk potká dívku, která se mu líbí, a on se líbí jí, a začnou se scházet, všechno se vyvíjí dobře, jejich životy se sblížují, oba se do sebe hluboce zamilují... a ona se stejně vyspí s jeho spolubydlícím, sotva on odjede domů na víkend. Počítače takové nepravděpodobné varianty vůbec nepřipouští.

Pro Sama je internetové seznamování práce. Ale dobře placená. Jak se ovšem ukázalo, nemělo to trvat věčně. Jednoho červnového rána, tak krásného, že chodit do práce byla věčná škoda, dostal jejich tým rozpačitý e-mail od šéfa Jamieho. „Varování! Úkol B. B. pro dnešní P. P.: kvantifikovat lidské srdce.“ B. B., Big Boss, tituloval Jamie hlavního ředitele jejich firmy. To měl na něm Sam rád. B. B. nedávno rozhodl, že každé oddělení bude začínat den rychlou poradou vestoje: tohle opatření mělo zajistit, že jeho drazé pla-

cení programátoři nebudou plýtvat časem na řeči na opravdových schůzích, ale vyřeší to před začátkem práce na chodbě. Ve skutečnosti to znamenalo, že poradou strávili stejně času jako dřív, ale bez pohodlí křesel v zasedací místnosti a bez minerálky. To bylo P. P.: Pěší porada. Jejich nohy přitom dostávaly pořádně zabrat. I tohle Sam na Jamiem oceňoval. Taky to, že si nijak přehnaně nepotrpěl na dochvilnost, takže Sam měl čas vrátit se domů a přezout se do pohodlnějších bot.

„Takže je to asi takhle,“ začal Jamie, sotva Sam dorazil. „B. B. si myslí, že potřebujeme lepší motto. Některé seznamky slibují ‚nejzábavnější seznámení‘. Jiné se chlubí ‚nejvyšším procentem uzavřených manželství‘. B. B. si chce přisadit. Spousta seznámení končí krachem. Spousta manželství končí rozvodem. Co je lepší než seznámení, lepší než manželství?“

„Sex s kamarádkou?“ navrhl Australan Nigel.

„Mít spřízněnou duši,“ odpověděl Jamie. „B. B. chce algoritmus, s jehož pomocí najdete svou spřízněnou duši. Proto se obracím na vás. Láska je tak ošidná záležitost. Tolik odlišností lidských povah. Duše se nechovají logicky. Srdce chce to, co srdce obvykle chtějí. Je to tak těžké přesně stanovit. Těžké kvantifikovat a naprogramovat. Ale jsme počítačováři programátoři a tohle je naše práce. Takže se do toho musíme dát. Povězte mi jak.“

„Zvýšit pravděpodobnost sexuálního styku,“ navrhl Nigel. „Tak se dřív a líp eliminují nevhodní partneři. Čím dál se dostanete na prvním rande, tím větší představu získáte o tom, jestli jste sexuálně kompatibilní.“

„To nebude fungovat,“ namítl Rádžív z Nového Dillí. „Rande jsou nuda.“

Na tom se všichni programátoři až na Nigela shodli.

„Koho to baví?“ zabručel Gaurav z Bombaje.

„Je to tak trapný,“ přidal se Arnab z Asámu.

„A jsou to samý lži,“ dodal Džajraj z Madrásu. Sam se od té doby, co začal pracovat v seznamce, stal odborníkem na těch pět indických států: Dillí, Ásám, Maháráštra, Tamilnádu a Západní Bengálsko. „Na rande se člověk chová mnohem hůř než v normálním životě,“ dodal Džajraj. „Nedokáže dát dohromady dvě věty tak, aby nepůsobil jako idiot. Ble-

kotá a vytahuje nevhodný témata a ztrapňuje se. Nechová se jako v normálním životě.“

„Anebo předstírá, že je lepší, než ve skutečnosti je,“ ozval se Sam, „což je taky lež. Nastrojí se a dojde si k holiči a holky se namalujou... když jsou doma v tepláčkách a cpou se u televize křupkama, taky si nenanášejí mejkap.“

„Make-up?“ opakoval Jamie se zvednutým obočím.

„Křupky?“ podivil se Džajraj.

„Potřebujeme někoho třetího,“ rozvedl myšlenku Arnab. „Jako jsou hinduističtí astrologové, co znají po generace všechny ve vesnici a doveudou už při narození dětí určit, kdo si má koho vzít. A tahle manželství vydrží až do smrti.“

„Spousta kultur zná dohazovače. Japonci mají *nakodos*, židi *šadcheny*.“ Gaurav studoval jako hlavní obor na Univerzitě Santa Cruz kulturní antropologii. „Existují miliardy precedentů – v kulturách, které si přiznávají pravdu.“

„Jakou pravdu?“ zeptal se Jamie.

„Co si lidé myslí, že jsou, a co chtějí, není nikdy totéž, jako co jsou a co chtějí doopravdy,“ pronesl rozvážně Gaurav. „Moudří starší, co jsou někdy i nadaní kouzelnými schopnostmi, vám někoho najdou podle toho, kým jste doopravdy, a kdo se k vám tak bude hodit.“

„Já žádné kouzelné mudrce nemám,“ upozornil ho Jamie.

„Ne, ale máš něco lepšího,“ ujistil ho Sam. „Počítačový programátor. Můžeme se zavrtat hloub do údajů, co o sobě klienti prozradí. Poznat, nakolik se jich to týká a nakolik si to jen sami myslí.“

Všechny je už bolely nohy, takže jim připadalo, že zavrtat se do údajů stojí za pokus. „Obviníme naše klienty ze lži,“ prohodil Jamie. „Tohle se bude B. B. určitě moc líbit.“

Sam se cestou ke svému stolu zastavil na kávu. (V okruhu sedmi set kroků od jeho boxu bylo hned pět míst, kde si mohl dát prvotřídní dvojité velké latte: automat na druhém poschodí, automat na čtrnáctém poschodí, jídelna, kavárna v hale u vchodu z Fifth Avenue, kavárna v hale u vchodu z Fourth Avenue. Sam Seattle miloval.) Pak se posadil za svůj stůl a zamyslel se nad tím, čím o sobě lidé odhalí pravdu, když v internetových dotaznících to nedělají. Poslal Jamiemu e-mail: „Můžeme se nějak dostat k finančním záznamům klientů?“

Jamie okamžitě odpověděl: „Obvinít klienty ze lhaní a ještě se jim nabourat do soukromí? B. B. bude šťastím bez sebe.“

Tady měl Sam první skálopevný důkaz o tom, že uživatelé internetové seznamky o sobě lžou: všichni vždycky vyvádějí kvůli bezpečnosti internetu, ale slibte jim lásku, nebo aspoň sex, a okamžitě podepíší přístup ke svým finančním operacím, výpisům z kreditních karet, e-mailovým účtům, prostě ke všemu – stačí říct. Pak poznal lidi, jací skutečně jsou, ne jak se prezentují. Zjistil, že mezi pět oblíbených jídel napsali organické borůvky, müsli koktejly, červený merlík, sójový *tempe* a kaviár z Belugy, ale měsíčně utratí průměrně 47,40 dolarů v řetězci levných supermarketů 7-Eleven. Přečetl si, že pět věcí, které mají údajně na nočním stolku, jsou evropské umělecké filmy na DVD, ale ve skutečnosti jdou dvakrát do kina na posledního *Shreka* ve 3D. A ten týden, co byli údajně na filmovém festivalu nezávislých tvůrců, platili svou kreditkou poblíž kovbojského ranče ve Wyomingu, který patří jejich bývalému spolubydlícímu z koleje. Všiml si, že někteří o sobě tvrdí, že píšou poezii a povídky a na svém profilu uvádějí citáty z *Odyseya*, ale v e-mailech neustále opakují dvanáct stejných adjektiv a neumějí interpunkci. Každý lže. Ne zákeřně, ani ne účelově. Ne že by ze sebe všichni úmyslně dělali někoho jiného, spíš si sami nerozumějí. Jak se vidí a jací skutečně jsou, to jsou dvě odlišné věci.

Sam je romantik, ale taky je softwarový inženýr. A protože v tom druhém je úspěšnější, rozhodl se soustředit právě na to. Dva týdny posedle pracoval na algoritmu, který by odhalil, jaký člověk skutečně je. Jeho algoritmus ignoroval vyplněné dotazníky a četl informace z účtů a bankovních výpisů a e-mailů. Sledoval historii chatu, zkoumal poslané esemesky, vzkazy, změny statusů. Četl blogy dotyčných osob i jejich komentáře u cizích příspěvků. Dával dohromady nákupy online, stahované knížky, ale i to, čemu se člověk online úzkostlivě vyhýbá. Ignoroval to, co jste o sobě tvrdili, a na první místo stavěl to, kým skutečně jste, a co doopravdy chcete. Sam spojil tradiční metody dohazovačů s pravdami, které o sobě uživatelé odhalili, aniž o tom věděli. To vše zkombinoval s výkonností moderních procesorů a vytvořil algoritmus, který změnil svět seznamování. Našel klíč k lidskému srdci.

Na jeho kolegy to udělalo velký dojem. Jamie měl radost. Ale B. B. přímo šlel nadšením, zvláště když dostal demoverzi a mohl si vyzkoušet, jak dokonale, neuvěřitelně přesně to bude fungovat.

„Stačí jediná schůzka!“ jásal B. B. „A je ruka v rukávě! Tomuhle říkám vskutku bombastická aplikace!“

KOLEGYNĚ Z PATRA

Následujícím krokem bylo pro Sama otestovat svůj vynález na vlastní kůži. Chtěl vědět, jak to funguje. Chtěl dokázat, že to funguje. Ale hlavně chtěl, aby to fungovalo. Chtěl propátrat svět, Božím prstem ukázat na zem a oznámit: „Tady.“ Jak dobrý je jeho algoritmus doopravdy? Na první schůzku poslal Sama s kolegyní z firmy Meredith Maxwellovou. Pracovala hned ve vedlejší kanceláři, v oddělení marketingu. První rande proběhlo v jídelně v jejich firmě. Čekala na něj opřená o dvevní rám, když vystoupil z výtahu a bezmocně se usmíval.

„Meredith Maxwellová,“ představila se a podala mu ruku. „Pro kamarády Max.“

„Ne Merde?“ Sam nevěřil vlastním uším. Zděsil se už ve chvíli, kdy mu to slovo sklouzlo ze rtů. Jak může při prvním setkání udělat takovýhle vtip – pompézní, vulgární a *francouzský*? Připadal si nemotorný, nemístný a poněkud neotesaný.

Ale Meredith Maxwellová se kupodivu zasmála. „*Je crois que tu es le premier.*“

Jako by se stal zázrak. Ona si myslí, že je vtipný. Že Sam je vtipný! Ale nebyl to zázrak. Byla po počítačová věda.

„Kde ses naučila francouzsky?“ zeptal se Sam, když se usadili s tácy s jídlem do tichého kouta a on se trochu vzpamatoval.

„Byla jsem pár let na vysoké v Bruggách. Učila jsem se i vlámsky.“

„To se asi neztratí,“ zamumlal Sam.

„Vlastně to není k ničemu. Jediné bytosti, na které můžu mluvit vlámsky, jsou mí psi.“

„Ty máš psy?“

„Snížka a Milou.“

„Pojmenovala jsi je podle postav belgického komiksu.“

„Belgického komiksu v anglickém překladu,“ upřesnila Meredith Maxwelllová.

Sam udělal dojem sám na sebe. Meredith sice ve svém seznamovacím profilu nenapsala nic o jménech psů a on se zase nezmněl o své dětské posedlosti Tintinem, ale algoritmus to stejně nějak poznal. Je prostě geniální. Meredith Maxwelllová byla zase krásná a zábavná a očividně chytrá čtyřiatřicetiletá žena (Sam měl rád starší partnerky, i když jen o sedm měsíců), zcestovalá, milovnice psů a jahodové zmrzliny z firemní jídelny, a majitelka pleti vonící mořem.

„To bylo prima,“ povzdychla si Meredith, když odložili své podnošy. Ale znělo to trochu nejistě.

„Zopakujeme si to?“ troufl si.

„Možná někde mimo práci?“ Sam si všiml, že to nebylo ne, ale nebylo to ani no-samozřejmě-co-blázníš-ano. Že by schůzka neproběhla tak dobře, jak si myslel? Bylo to dobré na papíře (dobře, tak na monitoru), ale ve skutečnosti něco chybělo? A další důležitá otázka: tohle má být jeho spřízněná duše, dokonalá partnerka, jediná na světě, která se k němu ideálně hodí, z celého lidstva ... a ona ho ohodnotí slovem prima? Zoufale se snažil vymyslet nějaké působivé místo na první rande. Tohle bylo bláznovství – firemní jídelna! Tam nikdo neudělá nejlepší první dojem. Takže to se nepočítá. Potřebuje druhý pokus. „Co takhle zajít někam na večeři... na něco speciálního?“

„Tak jo,“ souhlasila.

„Co třeba... Canlis? Campagne? Rover's?“ Sam bezhlavě jmenoval ty nejdražší restaurace. Nikdy v žádné z nich nebyl. „Nebo co si vzít klipr a přeplavit se do Victorie? Kanada je tak romantická.“

„Na lodích se mi chce zvracet,“ prohlásila Max.

„Tak co ta restaurace nahoře na Space Needle?“

„Máš rád baseball?“

Sam přestal dýchat. To má být nějaký chyták? „Mám.“

„Tak co se najíst na stadionu? V sobotu večer? Dát si hotdog a podívat se na zápas? Možná to bude lepší zábava.“

• • •

Byla to zábava. I večere, i když byla mnohem neformálnější, než původně navrhoval Sam. Ale v Seattlu se i tohle dalo považovat za přijatelné. A taky utkání, které Meredith vybrala, a poté i její výsledek, který se trochu podobal skládání zkoušky z angličtiny, ale vyvolával u něj mnohem větší nervozitu (protože v sázce bylo mnohem víc). A taky korejský horor v kině, kde promítali filmy za jednotné vstupné tři dolary, a taky celodenní výlet na Hurricane Ridge. Ale pořad to mezi nimi nesečvaklo. Vlastně to působilo spíš opačně.

„Nemůžu si pomoci,“ poznamenala Meredith po celodenním výletu, kdy se osprchovali (každý zvlášť), vysušili si vlasy ručníkem, nalili červené víno, zapálili svíčky a na podlaze jejího obýváku se pustili do přineseného thajského jídla, „ale všimla jsem si, žeš mě ještě nepolíbil.“

„Že ne?“ ozval se Sam.

„Ne.“

„To je ale podivné opomenutí. Proč myslíš, že se to stalo?“

„Možná se ti nelíbím,“ navrhla Meredith.

„To nebude ono.“

„Nebo se ti líbím, ale připadám ti děsná.“

„Ani to není ono.“ Sam se na podlaze přisunul o něco blíže k ní.

„Tak je to v tom, že seš mizernej programátor a ten tvůj algoritmus nefunguje a my se k sobě vůbec nehodíme, jsme ubohá dvojka, která nemá žádnou budoucnost a není mezi ní žádná chemie.“

„Jsem skvělej programátor,“ bránil se Sam.

„Tak se možná bojíš,“ navrhla Meredith.

„Čeho?“

„Odmítnutí.“

„To není moc pravděpodobný. Možná se bojíš ty.“

„Já?“

„Jasně,“ přikývl Sam a přisunul se ještě blíže. „Možná jsi ty moc vyděšená, abys mě políbila. Nemáš na to žaludek.“

„Co to znamená, nemít žaludek? Proč by s tím mělo mít něco společného trávicí ústrojí?“

„Podle mě to souvisí s tím, že fungování trávicího traktu nemůžeme ovlivnit vůlí. Řídí ho vegetativní nervový systém. A když se člověk zasekne, třeba že se mu nechce někoho líbat, přestane trávicí ústrojí

na chvíli fungovat – jak pohyb ve směru vstřebávání, tak ve směru vyprazdňování,” vysvětlil romanticky Sam.

„Ty toho tolik víš, Same.“

„A to je špatně?“ napřimil se trochu. Nakláněl se k ní s napůl zavřenými očima a měl pocit, jako by se mu trochu točila hlava.

Meredith se zamyslela. „Mám ráda chytrý chlapy, ale možná se mi až tolik nezamlouvá, když před první pusou mluví o vyprazdňování.“

„Já nevěděl, že jsme před první pusou,“ namítl Sam.

„Tak v tom případě zase nevíš úplně všechno.“

Políbila ho? Nebo políbil on ji? Nebo už měli v tu chvíli hlavy tak blízko, že jediné vydechnutí přisálo jejich rty k sobě, nebo za to mohlo Samovo zběsilé bušení srdce, které ho naklonilo o ten poslední milimetr k ní? Byl to osud nebo kompatibilita nebo chemie nebo počítačová věda? Přestalo mu na tom záležet. Na všem mu přestalo záležet.

Chvíli se líbali. Pak se chvíli přestali líbat a jen seděli a společně od-
dychovali. Meredith měla pokoj vyzdobený modýlky letadel, které všude visely od stropu. Jejich stíny se ve světle svíček pohybovaly a Sam měl pocit, jako by letěl. Nebo to možná nebylo kvůli tomu, ale proto, co řekla Meredith. „To bylo krásný. Proč ti to trvalo tak dlouho?“

Sam se pokusil namítnout: „Proč to *tobě* tak dlouho trvalo?“ Pokusil se vrátit konverzaci k fungování trávicího traktu a počkat, až se jeho srdce zase uklidní. Místo toho nečekaně upřímně odpověděl: „Protože vím, že tohle bude moje poslední první pusa... navždycky. Chtěl jsem si to pošetřit.“

„A dobrý?“ zeptala se Meredith.

„Už jsem to zapomněl,“ odpověděl Sam a ona se usmála, i když i tohle byla upřímná odpověď. „Musím to zkusit znova.“